

Dražen Zetić

Vridilo je

Bil' vridilo da si barem jednom sklopila oči. Da si otišla do Akademije, i vidjela tamo brončane kipove kako stoje izvrnuti ruglu vremena. Bil' vridilo... Što kažeš? A što da sam ti stavio svilu oko njedara, da sam ti rekao kako sve ovo činim samo da bih odagnao tvoj strah od svijeta. Bil' mi onda vjerovala... zar nisi vidjela brončane kipove kod Akademije, zar želiš da se i ja pretvorim u broncu. Da i mene neki ljudi kipar ostavi – i da me ljudi nekim čudom u prolazu gledaju.

Zar ti svila nije rekla da si mi draga, i da zaludu svijetu njegovog novca i slave, kada ti jutrom ne skuhaš kavu i staviš svježe kajsije na stol... I jel' vridilo što si sklopila oči na trenutak, da ti ispričam ovu priču...

Žene i marelice

Navikli smo već čekati nekoga. Čovjek bi se zabrinuo, marelice samo što nisu sazrele. Valjda neće udariti kiša. Treba ih ubrati. Šteta bi bilo, da neke žene ne dođu po ovako sazrele marelice.

Mada jedino što vrijedi jest gledati ih kako spavaju. Izgleda da nema ništa dražesnije od tako lijepih trenutaka, kao što je u prikrajku promatrati kako se nečije zjenice u tišini skupljaju, i prave mir u sobi gdje i nema baš osobito lijepa pogleda na stvari i svijet oko nas.

U stisci s vremenom, čovjek kao plamen gori. Treba ga probuditi. Treba mu netko najaviti dolazak zore i strašne grmljavine. Tko će... pijetlovi su odavna prestali najavljivati rađanja zora, a kiša će... Ni samim marelicama više nije draga neizvjesnost što se ljudi boje buditi svoje drage kada tako slatko usnu.

Trebalo bi možda potražiti spas u vjetru... Nekako ih probuditi. Otvoriti oči. Kiše su zastale... nekome je odzvonilo.

Tko li je samo probudio te žene da unesu marelice u svoje kuće...

Uz molitvenu uru

Riječ u sobi odzvanja. Skrivaš se kao neka stara bazilika. Posrijedi su ljudski razlozi. Diraš naušnice. *Ne boj se!* Sjene nisu kratke, planine neće suncu zapriječiti da izađe. *Ne brini se!* Sunce se ne mrvi kao zrnca na obali. Ne ide to tako, kako ljudi uvijek misle...

Počni bilježiti dane. Vidjet ćeš. Sunce će izaći. Ljeti će izlaziti ranije, ujesen kasnije. Ne skrivaj se zbog toga. Izađi. Svijetla su jutra, cvjetovi mirišu. Pogledaj. Sklopi ruke... Brončana vrata katedrale neće stajati zauvijek odškrinuta...

Uz mirise borovine...

Gaziš po borovini. Išla bi prema moru, trebalo bi pitati nekoga za put. Na stijenama se svlačiš, bacaš valovima. Ne vidim više da plivaš. Stojiš. Kako možeš stajati ako nemaš kamena na kojemu bi stajala. Tražiš pogledom. Oprosti, začitao sam se, jedno poglavlje knjige skoro me bacilo u Sibir. Ostavit ću knjigu, ne moraš više stajati na kamenu. Dođi, stani na moja koljena, pridržat ću te, skoči... zaroni u dubine. Čitat ću knjige kada ne bude zavodljivog mirisa borovine, prelomljenih valova mora...

U kapi kiše

... šutljiva ružo

Rastvara se nebo... Sinoćnje kiše na ulicama. U dolini, uzljeću ptice. Pitam se: *kamo?* Imaju cijelo nebo, sve beskrajne modrih, plavetnih visina... *Gdje si?* Pretražio sam sve rubove stoljeća... zavirio ispod svake kore tisućljetnih stabala...

Prolaze godine... Hoćeš li ikada procvasti!?. Ajde, govorim ti. Ja, tek jedna sitna kapljica kiše... *Ne boj se!* Poslije dugih jeseni, doći će proljeće. Blagi mirisi probuditi će svakog usnulog čovjeka... pa i nas *Dvoje*.

Nenadano te susretoh! Ostadoh nag... razotkriven. Djelići tvojega svilenoga daha me razoružaše. I tako bijah satima subotnje večeri, kao Kafka, gol među obučenima. Ničime se ne imaše zaodjenuti. Nepomičan stajah. Bez srama. Bez stida... Bez igdje ičega... draga moja zvijezdo Danice.

Pridoh ti... *Prepoznah te!* Zadihan zastadoh! Na raskrižju... što da učinim? Da ti prođem prstima kroz lanenu kosu, izvezenu ko od pahuljica snijega... da te zagrlim kao djevojku, sestru, dragoga prijatelja...

Došla si kao *obećanje*. Kao sjajni odsjaj duge ponad tmurnoga jesenskoga neba... I kako zaboraviti *te* ranjive srnine oči? Kad me zlatni veo njezina duha prati već danima... dajući mi mir.

Ujutro, pokušam se oprijeti: *Sagnem se. Sklopim oči. Utihnem k' o plamen svijeće. Prekrijem starom studentskom plahtom.* Al' ne ide... Ti su uvijek *tu*... ispred... čudesno ozarena lica... zračiš, i budiš me zadrijemala kao tek potekle vode uraniloga proljeća...

Pitam se nekada... Do kada ćeš me držati na studeni... kada ćeš me pustiti u središte svojega srca. Hladno je vani. Drhtim. Protegni korake. Požuri. Zalediti će se posljednja kapljica na mome dlanu. Preni se... U njedrima *čujem* strepnje tvojih dugih lutnji... teške otkucaje prijašnjih nemira... kasno je (*oko 23 sata*). Na tvoje lice padaju srebrni obrisi tek provirite mjesecine. Treba ići... Mlada konobarica nevoljko pogledava na naš stol. Glazba se utišava... postaje hladnije. Odlaziš... Je li sve izgubljeno...? Valjda nije. Još ima malo nade...